

РЕШЕНИЕ

№ 7673

гр. София, 17.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Ева Пелова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7922** по описа за **2021** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], Аерогара С., против Решение № 20085931 от 05.04.2021, постановено по административнонаказателно дело № 13173/2020 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 110 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 121/14.09.2020 г., издадено от началник на ГПУ "С." при РДГП - Аерогари, ГДГП - МВР, с което за нарушение на чл.20, ал.1, т.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във вр. с чл.19, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, на основание чл.51 от ЗЧРБ, вр. чл.53 от ЗАНН, на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2 000.00 лева.

Съдебното решение се обжалва като неправилно и необосновано. Касаторът оспорва съставомерността на констатираното деяние и твърди, че неправилно е ангажирана отговорността му на соченото основание. Счита, че в административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, а материалният закон е приложен неправилно. Излага съображения, че съгласно чл.1, ал.1 от Регламент (ЕС) 2016/399 се „предвижда граничен контрол на лица, които пресичат външните граници на държавите членки на Съюза”, а посоченото в НП лице не

пресичало външна граница на ЕС, доколкото същото е влязло в България от П., Франция, поради което отговорността на превозвача била ангажирана неоснователно. Сочи се още така, че в НП не са описани доказателствата, които са иззети при установяване на нарушението, което допълнително нарушавало правата на дружеството и го лишавало от възможността да се защити адекватно. Иска се отмяна на съдебното решение и отмяна на НП.

Ответникът по касация РДГП - Аерогари, ГДГП – МВР, оспорва касационната жалба чрез юрк. Н.. Претендира разности.

Прокурорът от СГП дава заключение за неоснователност на жалбата и оставяне в сила на съдебния акт.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, а разгледана по същество, настоящият съдебен състав преценява като неоснователна.

На основание чл.220 АПК съдът възприема правилно установената от СРС фактическа обстановка: на 11.08.2020 г., около 14:40 часа, длъжностни лица при ГКПП - „Аерогара-С.“ – П. Т. и К. А., осъществявали гранична проверка на влизащите в Република България пътници, пристигащи с полет FB 432 от П. за С.. В хода на проверката те установили, че превозвачът [фирма], след като е бил длъжен да провери документите за пътуване преди да извърши услугата, е превозил до Република България гражданка на Р. Федерация – Kamenova Galina, [дата на раждане] , с паспорт №[ЕИК], издаден на 09.06.2015 г., валиден до 09.06.2020 г., т.е. без валиден документ за пътуване, като е издал превозни документи – билет и бордна карта.

Въз основа на направените констатации, компетентно длъжностно лице началник на ГПУ - С. към РДГП-Аерогари-ГДГП-МВР, издал на 14.09.2020г. обжалваното НП №121, с което на основание чл.51 от ЗЧРБ наложил на [фирма] имуществена санкция в размер на 2000 лева, за нарушение на чл.20, ал.1, т.1, във вр. с чл.19, ал.1, т.1 от ЗЧРБ.

Въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, районният съд е приел, че констатираното деяние е съставомерно и правилно е ангажирана отговорността на дружеството, в качеството му на превозвач на соченото основание.

Решението на СРС е правилно.

Първоинстанционният съд е установил съответна на данните по делото фактическа обстановка и въз основа на нея правилно е обосновал извод за съставомерност на констатираното деяние. Възраженията на касатора за съставяне на АУАН и издаване на НП в нарушение на чл.42 и чл.57 от ЗАНН, в частност твърденията за неясна правна квалификация на установеното деяние, решаващият състав на АССГ намира за неоснователни.

В АУАН и НП вмененото нарушение е описано по идентичен и безпротиворечив начин, който не е засегнал правото на защита на уличеното лице. Посочено е, че руската гражданка е без валиден документ за пътуване, тъй като представеният национален паспорт №[ЕИК], издаден на 09.06.2015 г. е бил със срок на валидност до 09.06.2020 г., т.е. с изтекъл срок към датата на полета и на граничната проверка. Ето защо е правилна преценката на проверяващите, че към 11.08.2020 г. чужденецът не отговаря на условията за влизане в страната по чл.8, ал.1 от ЗЧРБ , както и на тези, посочени в чл.6, ал. 1, т. "А " от Регламент (ЕС) № 2016/399, а превозвачът не е изпълнил задълженията си по чл. 20, ал. 1 от ЗЧРБ да провери това обстоятелство.

В чл.20, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ е посочено, че превозвач, който превозва по суша, по въздух или по вода до и/или от Република България чужденци, преди да извърши услугата, е длъжен да установи наличието и валидността на документа за пътуване и на визата, когато такава се изисква, както и дали същите съдържат явни преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, следи от подмяна на снимката, както и дали изображението на снимката позволява установяване на самоличността на притежателя. съгласно чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ чужденец, който влиза в Република България или преминава транзитно през нейната територия, в зависимост от целта на пътуването, трябва да притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава е необходима.

В случая, съдът намира за безспорно установено по делото, че с полет FB 432 от П. за С. е пътувала Kamenova Galina, гражданка на Руската Федерация, която не е притежавала валиден редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, тъй като представеният такъв бил в изтекъл срок на валидност. Безспорно е, че това не е установено от превозвача преди да извърши услугата по превоза и преди бъде издаден превозен документ – билет и бордна карта. Обосновано СРС е приел за доказано, че лицето е следвало да притежава валиден документ за пътуване, тъй като за него са били налице условията на чл. 19, ал.1, т.1 ЗЧРБ. Съгласно чл.8, ал.1 ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава се изисква. Не са предвидени изключения, при които чужд гражданин може да влезе на територията на страната без редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване. Съгласно легалната дефиниция, дадена в §1, т.3 ДР на ЗЧРБ, "Паспорт или заместващ го документ за пътуване" е този, който е издаден по законоустановения ред на съответната държава, в който може да бъде положена виза и който дава право на чужденеца да се завърне в държавата, от която влиза, в държавата на произход или в трета държава, снимката в него позволява установяване самоличността на притежателя му, не съдържа преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, няма следи от подмяна на снимката, положените печати са ясни, изображението на снимката съвпада с образа на притежателя и срокът му на валидност не е изтекъл.

Превозвачът е бил длъжен да извърши проверка дали пътникът притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, преди да издаде превозен документ – билет и бордна карта. Като не е осъществил тази проверка, [фирма] е допуснал нарушение на чл.20, ал.1, т.1, вр. чл.19, ал.1, т.1 ЗЧРБ.

По делото не е спорно, а и се установява от събраните доказателства, че [фирма] с бездействието си да установи наличието на валиден документ за пътуване входна за руския гражданин Kamenova Galina, е нарушило чл.20, ал.1, т. 1 ЗЧРБ. За това нарушение, правилно му е наложена предвидената в разпоредбата на чл.51 ЗЧРБ имуществена санкция в размер - 2 000.00 лева.

По силата на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН за административнонаказващия орган не съществува задължение да описва доказателствата, което са иззети (както твърди касаторът, а само тези, които потвърждават нарушението, което изискване в случая е спазено с посочването на паспорта на чуждата гражданка с изтекъл срок на валидност. Неоснователно е позоваването на касатора на бланкетния характер на вменените за нарушени норми на чл.19, ал.1, т.1 и чл.20, ал.1, т.1 ЗЧРБ. В актовете, поставящи началото и края на административнонаказателното производство, безпротиворечиво е направено позоваване на изискването на чл.6, ал. 1, т. "А " от Регламент (ЕС) №

2016/399 - при планиран престой на територията на държавите членки с продължителност не повече от 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период, при което се отчита 180-дневният период, предшестващ всеки ден от престоя, за влизането на гражданите на трети страни се прилагат следните условия: да притежават валиден пътен документ, който дава право на притежателя да преминава границата. Визираното нормативно изискване е съответно на установените факти – чуждият гражданин не притежава валиден паспорт като документ за пътуване. По силата на чл.3 от Регламента той се прилага за всяко лице, което пресича вътрешна или външна граница на държавите членки. Правилно е съобразено от районния съд, че Република България не е член на Ш. пространство, макар да прилага неговите достижения, респ. превозеното лице се явява гражданин на трета страна по смисъла на чл.6 от Регламента. Наказание не е наложено поради непритежаване на виза, поради което доводите на касатора в тази насока са неотнормими. Неотнормимо е и позоваването на чл.22 и чл.23 от Регламент (ЕС) № 2016/399, уреждащи отсъствието на граничен контрол по вътрешните граници - вътрешните граници могат да се преминават на всяко място, без да се извършва гранична проверка на лицата, независимо от тяхното гражданство, тъй като България не е част от Ш. пространство.

Достигайки до същите изводи, районният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила при липса на соченото в жалбата касационно основание за неговата отмяна.

С оглед изхода на делото и във връзка с изменението чл.63, ал.3-5 от ЗАНН /ДВ, бр.94 от 29.11.2019г./, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 80 лева, съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 1 и, ал. 2, предл. първо АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. II-ро от ЗАНН, Административен съд – София град, XVIII- ти Касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20085931 от 05.04.2021 г., постановено по административно-наказателно дело № 13173/2020 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 110 състав.

ОСЪЖДА [фирма] - [населено място], ЕИК[ЕИК], да заплати на Главна дирекция „Гранична полиция“ при Министерството на вътрешните работи съдебни разноски в размер на 80 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.